

V.

Když jsme vyšli z lesa, spatřili jsme před námi obrovské jezero, které se rozprostíralo skoro až kam oko dohlédne. V dále na jezeře se krčilo malé městečko. Za jezerem byla hora, v níž měl být údajně již dlouho spící drak. Nyní před námi byla otázka, jak se dostaneme na druhou stranu? O kousek dál stál malý loděnický můstek, u kterého se houpala loďka s převozníkem. Všichni jsme se za ním rozběhli, aby nám neujel. Svolil nakonec, že nás propašuje do jezerního města, ale jen za mastnou sumu. Všichni jsme po kapsách hledali mince, které bychom mu mohli dát. Nakonec jsme vyhrabali dost, aby to stačilo. Převozník nás každého nacpal do jednoho prázdného sudu a zasypal syrovýma rybama, až se z toho člověku zvedal žaludek. Asi po hodině cesty na lodi jsme zastavili u průplavu do jezerního města. Tam naši malou loď začali prohledávat stráže, ale když nic nenašli, pustili nás tedy dovnitř.

Převozníkovi bylo jasné, že pokud nás tady někdo zahlédne, bude z toho obrovský problém, a tak nás schoval u sebe doma. Byl to malinký domek, do kterého jsme se sotva vešli. Vysvětlil nám, jak to ve městě chodí. Řekl, že vše drží ve své vládě starosta, který si veškerý utržený zisk z prodeju nechává sám pro sebe, a proto město chátrá. Přemýšleli jsme jak se dostat k hoře. A navíc jsme potřebovali sehnat zbraně.

“Zbraně?” zeptal se převozník “ Ty jsou uschované na radnici v městské zbrojnici. K těm se, ale nedostanete má je pod zámkem starosta” vysvětloval dále.

“No, a neříkal jste náhodou, že starosta si potrpí na zlato?” zeptal se Kili.

“Ano, to potrpí” přitakal převozník.

“V tom případě je asi problém vyřešen. My se potřebujeme dostat do hory plné zlata, tak mu tedy nějaké slíbíme. Pokud báje neklamou, je ho tam na rozdávání.”

Všichni s tímto plánem souhlasili a vydali jsme se za starostou. Ten si hověl na radnici ve svém moli prožraném křesle a lehce podřimoval.

“Máme pro vás nabídku” začal Thorin.

“Jakou nabídku?” zeptal se starosta z polospánku a protíral si oči.

“Dejte nám zbraně. Chceme se dostat zpět do hory, ke zlatu které nám právem náleží. Když nám pomůžete, bohatě se vám odměníme” při těchto slovech starosta zpozorněl.

“Ale jistě drazí páni trpaslíci. Jistě, že vám s radostí poskytneme zbraně, oděv a vše co je budete potřebovat.” Za dobrou půlhodinu jsme byli vyzbrojeni až po uši, najezení, seděli jsme na lodích a vyprovázelo nás celé město s hlasitým a radostným křikem.

Když jsme dopluli k hoře, vydali jsme se na dlouhou cestu vzhůru k tajnému vchodu. “Pospěšme si! Musíme to stihnout do konce durinova dne, jinak se brána opět na celý rok uzavře.” pobízel nás Balin.

Konečně jsme došli k onomu místu. Bylo to ploché místo ve skále, nad kterou byl vyryt nápis ve starých runách, kterému jsem nerozuměl.

“Poslední paprsek durinova dne osvítl klíčovou zdířku a národ trpaslíků se vrátí zpět do svého domova” recitoval Balin.

Už to bylo tady. Slunce zacházelo, poslední paprsek dopadl na skálu. Ale po klíčové dírcce ani stopa. Trpaslíci propadli zoufalství. Chvíli čekali a pak začali do skály bušit a zběsile hledat díрку, která tam nebyla. Po půl hodině to vzdali, sedli si na okraj skály a zoufali si.

Já jsem si potichu opakoval slova, která předtím odříkával Balin.

“Poslední paprsek durinova dne” když jsem to dořekl, vysvitl měsíc a osvítl místo na skále. Šel jsem se podívat blíž a byla tam, klíčová dířka. Jako by tam byla celou věčnost a my ji jenom neviděli. Radostně jsem zavolal na trpaslíky. Ti rychle přispěchali a poplácávali mne po zádech. Thorin vložil klíč, otočil a velké kamenné dveře se otevřely.

“Vítejte doma přátelé.”

Úkol: Vymyslet a připravit snídani nebo večeři pro celou rodinu. Fotku prostřeného stolu pošlete na mail n.eonky@seznam.cz